

เรื่องเล่าร่ำพลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ด้วยจิตอาสา พาโลกใหม่มาให้เรา

จารุณี พุกษาไพรงูล

โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี งานบริหารศัลยาศาสตร์

สวัสดีค่ะ ดิฉันนางสาวจารุณี พุกษาไพรงูล เป็นผู้ช่วยพยาบาล ทำงาน Skilllab โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ศัลยาศาสตร์

เรื่องที่จะเล่า เป็นความรู้สึกที่เชื่อว่าหลายๆ คนคงเคยประสบกันมาบ้าง เคยเป็นไหมความรู้สึก ไม่ชอบ หรือรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้ไปทำอะไรที่เราไม่ชอบ ซึ่งเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับดิฉันเช่นกัน เมื่อดิฉันต้องเข้าไปช่วยเหลืองาน Skill lab โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี พญาไท (เนื่องด้วยสถานการณ์โควิด ทำให้ทางโรงเรียนพยาบาล ศัลยาศาสตร์ เปลี่ยนรูปแบบการเรียนการสอนเป็นแบบ ออนไลน์) แต่ทางฝั่งพญาไทยังคงมีการเรียนการสอนตามปกติ โดยในห้องเรียนส่วนมากจะเรียนโจทย์สถานการณ์จำลองแบบ Simulation และวันนั้นเป็นวันแรกที่เข้าไปช่วยงานแล้วรู้สึกและคิดไปเองว่าคนที่นี้ ต่างคนต่างทำงาน และเดินสวนกันไปมาอย่างเร่งรีบ ความคิดของดิฉันตอนนั้นเกิดคำถามกับตัวเองว่า ฉันจะอยู่ตรงไหน พักทานข้าวเที่ยงตรงไหน ทำให้เกิดความกังวลและไม่อยากจะมาช่วยอีก ด้วยความที่ดิฉันเพิ่งเข้ามาทำงานได้ปีกว่า ๆ และเพราะดิฉันจะทำงานที่ศัลยาศาสตร์ เป็นส่วนใหญ่ ทุกคนที่อยู่พญาไทก็คงจะไม่คุ้นหน้าคุ้นตา แต่ดิฉันก็ไหว้ทุกคนที่เดินผ่าน และทุกคนที่ดิฉันไหว้ก็มอง ๆ แบบงง ๆ ว่าใคร มาจากไหน ตอนนั้นดิฉันก็ยังไม่ได้กล้าทักใคร ได้เพียงพูดคุยกับพี่ที่อยู่ใน Skill lab ของทางพญาไท

พอถึงเวลาต้องไปช่วยจัดห้องเรียน พี่เขาก็แนะนำคนโน้นคนนี้ให้รู้จักและแนะนำเรา น้องมาใหม่นะ น้องมาช่วยงานที่นี่ ทำให้เรารู้จักคนมากขึ้น ทั้งในแต่ละหน่วยงาน อาจารย์แต่ละสาขา ทุกคนยิ้มแย้มทักทาย ซึ่งมันต่างจากที่เราคิด พอได้สัมผัสกับความรู้สึกที่ดี เป็นมิตรไมตรีที่ดี ทำให้ดิฉันรู้สึกดีและเริ่มคิดว่าบางทีการที่เรายังไม่ได้ออกไปช่วยงานยังไม่ได้สัมผัสอะไร เราอย่าเพิ่งด่วนตัดสินว่าดีหรือไม่ดี นับตั้งแต่วันนั้นพอถึงวันที่ทางฝั่งพญาไทให้เข้าไปช่วยงานด้านการเรียนการสอน ไปช่วยเป็นตัวละครในโจทย์สถานการณ์จำลองในการเรียน Simulation เช่น เป็นผู้ช่วยพยาบาล เป็นญาติคนไข้ ดิฉันก็รู้สึกสนุกไปอีกแบบ และมีช่วงที่เจ้าหน้าที่ ทางฝั่งพญาไทต้องกักตัวเพราะคนในครอบครัวติดโควิด ทำให้ดิฉันต้องเข้าไปช่วยต่อเนื่องประมาณครึ่งเดือนได้ ต้องเดินทางไปทุกวัน ต้องติดต่อสื่อสารกับหน่วยรถให้รถของคณะมารับ-ส่ง ในช่วงระหว่างนั้นทำให้ได้รู้จักผู้คนกว้างขวางขึ้น และตอนนี้ดิฉันรู้จักแทบทุกคน และก็มีความสุขที่ได้เจอและทักทาย ตอนนี้การข้ามฝั่งพญาไทกับศัลยาศาสตร์ก็เป็นเรื่องที่น่ายินดี

พอถึงช่วงการฉีดวัคซีนโควิด-19 ได้มีจากจัดสถานที่ได้อาคารโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี พญาไท ดิฉันก็ได้อาสาเข้าไปช่วยเป็นผู้ช่วยอาจารย์ในการตรวจสอบข้อมูลคนไข้แล้วลงในระบบ วันแรกก็กลัวๆ กลัวๆ เพราะดิฉันลงชื่อเข้าไปช่วยอาจารย์ที่ไม่รู้จัก พี่สวลีภักดิ์เข้าไปแนะนำอาจารย์ และดิฉันก็ได้แนะนำตัวเองให้กับอาจารย์ ทุกอย่างก็ผ่านไปอย่างราบรื่น และทุกครั้งที่ดิฉันลงชื่อไปช่วยงานได้ ดิฉันก็เต็มใจและอาสาที่จะไป ดิฉันรู้สึกว่าการทำงานแบบจิตอาสาที่จะไป ทำให้เรามีเพื่อน มีคนรู้จักมากขึ้นแม้ทั้งในหน่วยงานหรือนอกหน่วยงาน ทุกคนที่มาช่วยต่างมาด้วยจิตอาสา

เมื่อก่อนในความคิดของดิฉันคำว่า “อาสา” ก็กิจกรรมหรือหน่วยงานขอความช่วยเหลือขออาสาไปช่วยงาน ดิฉันก็จะคิดว่า ถ้ามีเพื่อนในหน่วยงานไปก็จะไป ถ้าไม่มีเพื่อนก็จะไม่ไป เพราะคิดว่าไม่รู้จักใคร แต่เมื่อดิฉันเริ่มที่จะเปิดใจและเปิดรับประสบการณ์ใหม่ ๆ คนใหม่ ๆ ทำให้ดิฉันเปลี่ยนวิธีคิดใหม่ ถ้าหน่วยงานขอความช่วยเหลือ ไม่ว่าทั้งในหน่วยงานหรือทางฝั่งพญาไท ดิฉันรู้สึกยินดีเป็นอย่างมาก เพราะทำให้ได้รู้จักกับบุคคลอื่นๆ ต่างหน่วยงาน ได้พูดคุยได้ศึกษานิสัยใจคอกันมากขึ้น จากคนที่ไม่เคยเข้า ก็สามารถเข้าหาได้ ได้สร้างสัมพันธ์ภาพ พูดคุยกันกับเพื่อนใหม่ระหว่างหน่วยงาน ดิฉันจึงตั้งชื่อเรื่องว่า “ด้วยจิตอาสา พาโลกใหม่มาให้เรา”